

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1857-06-12)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1857-06-12)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 232. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000096.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiel, d. 12te Juni 1857.

Kiære Fader!

Skiøndt jeg ikke har Andet at berette, end at jeg lykkelig og vel er kommen tilbage til min Bolig og nu med mine faa Tilhørere fortsætter, hvor jeg før Pindsereisen slap, vil jeg dog ikke opsætte længer at sende dig en kiærlig Hilsen, ledsaget af et inderligt Ønske om at Du snart maa blive rask og navnlig komme saameget til Kræfter, at Du tør tænke paa at besøge mig. Jeg længes meget efter at høre fra eller om dig, og haaber, at Moder strax i et Par Ord underretter mig om dit Befindende, for, hvis dette er nogenlunde godt, at skaffe mig en fornøiet Søndagmorgen. Brevene fra Kiøbenhavn ligge altid paa mit Bord, naar jeg om Morgen kommer tilbage fra min Spadseretour, og blive da læste imedens jeg tilbereder min Kaffe. — —

Hadde man det kun altid saaledes i Livet, at man kunde undflye enhver Storm, ogsaa Skiebns kolde Vindstød, ved at trække sig tilbage til et luunt lille Værelse paa den anden Side af Huset og vente paa bedre Tider! Mig bliver det med hvert Aar, jeg lever, klarere, at jeg ret egentlig — baade i Aandens og Legemets Verden — er hvad man kunde kalde et Varme-Menneske; jeg trænger til Munterhed og Solskin og er slet ikke skikket til at sidde i Mørke og Kulde. Dette er nu vel egentlig ingen Mennesker, men der gives dog nogle. s. 233som føle et Slags Kampbegeistring ved at arbeide imod Stormen, stærkere Aander, der ikke ere afhængige af Solskin og Graaveir — ak, jeg er saa langt fra at ligne dem, som denne Dag er fra at ligne en Sommerdag. Og gierne skulde jeg overlade dem Eensomhedens og Stormens sublime Storhed, naar jeg kun altid maatte have venligt Selskab og Solskin. Det er egentlig ligesaameget Solen og Varmen, troer jeg, der har gjort mig Italien kiært, som dets Natur og Konstskatte; og vist er det i det mindste, at naar jeg nu med mindre Ulyst end i Begyndelsen tænker paa, atter i Aar at gjøre en 6 à 8 Ugers Reise i August og September — saa er det kun, fordi denne Reise gaaer imod Syden, hvor Luften modtager den Kommende ligesom med bløde Hænder og ved sine milde »smekninger« for en Stund gjør ham Vandringsbyrden lettere. Jeg har for nogle Dage siden atter havt en Samtale angaaende denne Reise med Prof. Quetz, og han har bestemt tilraadet mig at drage til Meran og lovet mig heldbringende Virkninger af et 4 Ugers Ophold der i Druetiden. — —

Hvorom Alting er, saa er jeg saa kied af mit eget periodiske »Trübsinn«, at jeg har besluttet at følge hans Raad og i de første Dage af August drage mod Syden — hvilken Vei, veed jeg endnu ikke, men kun, at jeg — før eller efter Opholdet i Meran vil see Venedig igien. — Maatte det nu kun gaae saaledes fremad med din Helbred, at jeg kunde faae Besøg af dig og derefter af Moder i Juli Maaned — saa vilde jeg være glad for det første og finde mig i, at mit Efteraarsophold hos Eder blev indskrænket til 14 Dage. I det Haab, at dette maa skee, og med de kiærligste Ønsker for dig vil jeg slutte. Hils Moder, og bed hende endelig skrive nogle Ord til — —

Christian.